

B16

TOERISTEN

K A M P I O E N

4e JAARGANG - No. 4

28 JAN. 1939

Een slechte weg wordt op een FONGERS goed.

Winterwandeling langs den Waterweg

Nog dreunt over zee het sombere signaal van den misthoorn, maar boven het land is de vaal grijze sluier al uiteengescheurd en een stralende winterzon bracht tinteling in de stille plassen, die het wijde, eenzame landschap van „de Beer” nu overal met vloeibaar zilver tooiden. De breede strandvlakte, waarop de zee kraal in den herfst met gloedvolle tinten van het leven scheidde, lag nu grauw bruin en onze voeten ritselden door de dorre plantendeelen. Glibberige algenmassa's assimileerden tusschen de doode stengeltjes op den vochtigen bodem. Ze hadden hier weer het rijk alleen.

Eenden herkennen op geluid.

Nu de mist opklaarde ging het eerst naar de Zuid-Pier. Met kracht zoog de eb het water uit den Waterweg en liet de met mosselen overdekte basaltblokken droogvallen. Op de zandbanken aan de andere zijde van de pier streken veel eenden neer. De meerderheid bestond wel uit smienten, wat wij vooral uit de fluittoontjes moesten afluiden, daar het tegenlicht nauwkeurig waarnemen onmogelijk maakte.

In een stille bocht dreef een troepje groote, donkere eenden. De plompe koppen met den nauwelijks te onderscheiden overgang van den snavel naar het platte voorhoofd sloten allen twijfel uit. Eidereenden. Bij enkele vogels schemerde de witte borst reeds door de donkere veeren heen. Het begin van den voorjaars-rui, die den mannetjes het mooie, bonte veerenpakje zou bezorgen. De goed voorziene mosselenvoorraden zorgen voor het hoofdvoedsel van deze eenden en ze kunnen dan ook iederen winter bij de pieren van den Waterweg aangetroffen worden.

Tusschen de eenden dreef een paar prachtig geteekende vogels met lange snavels en wilde kuiven. Middelse zaagbekken. Echte vogels van de zee en het is altijd een uitzondering, als we ze op de rivieren ver van de kust te zien krijgen. Daar nemen de groote zaagbekken hun plaats in. Achter de mannetjes zwommen de minder opvallend gekleurde wijfjes, maar toch met mooie kastanje-bruine koppen en dito kuiven. Een prachtig schouwspel, deze zwervende bewoners uit noordelijker streken, die wij door de broedgevallen op Texel niet heelemaal als vreemdelingen mogen beschouwen.

„Winterfuten”.

Langzaam de pier oplopend dreeven wij alle vogels, die in de buurt zwommen, naar het einde. En daar was dan ook heel wat te beleven. Een troepje zwarte zee-eenden waande zich bij de rotsachtige kust van het geboorteland. Een roodkeelduiker dook herhaalde malen, en met succes, naar kleine visschen. Ten slotte hadden zich ook de eidereenden en middelste zagers bij dit troepje gevoegd. En tusschen het gevarieerde gezelschap zwommen een paar futen, die eigenlijk meer pasten bij onze stille, met riet omzoomde meren.

De magere, witte halzen droegen kale koppen, waaraan alle mooie sierveeren van het voorjaar nog ontbraken. Echte winterfuten. Het was nu volkomen eb geworden. Op den terugweg glibberden wij maar kort over de gladde basaltblokken van de pier, want een breede, slibbige zandstrook was onder het terugtrekkende water te voorschijn gekomen. Even een slurpend geluid onder onze schoenzolen, als wij ons op de met geulen doorsneden vlakte waagden, maar dan werd het beter en konden wij vlug vooruit komen. Het zonlicht tintelde en fonkelde over de nog natte vlakte. Hier was

ruimte. Het groepje stadsmenschen, dat zich daar over de door wind en water gevormde zandribbels bewoog, voelde zich vrij en ver weg van de aaneengesloten huizenmassa's met hun levenloze, strakke muren, die nu in de stad het zonlicht onderschepten en op zoo'n sprankelenden winterdag hun kille schaduwen in de straten wierpen. Voor even was ook de beklemming der vier wanden geweken, waarbinnen zoo velen den gang der seizoenen vergeten. . . .

Wat kleine vogels kwamen over de strandvlakte aanvliegen, maakten dicht bij ons een snelle zwenking en bogen toen af naar enkele duinresten, die in de verte als grillige silhouetten het wijde landschap afsloten. Daar vonden wij de sneeuwgorzen terug bij de breede strook aanspoelsel, die zich voor de aftakelende bolwerken verzameld had. Met allerlei rommel en doode plantendeelen was hier ook een groote hoeveelheid zaden bijeen geveegd en deze wisten de sneeuwgorzen uitstekend te vinden. Dadelijk vielen de vele verschillen in teekening bij deze vogels op.

Er waren er met veel wit, maar ook verscheidene, die vrijwel alleen bruin te zien gaven. Tusschen deze twee uitersten vertoonden zich allerlei overgangskleeden, waarvan de donkerste door de jonge vogels gedragen werden. De broedgebieden, die zich rondom de Noord-Pool uitstrekken, waren nu door sneeuw en ijs bedekt, zoodat ze maar wat bij ons rond-boemeld.

Gistende duindoornbessen.

Tusschen de geteisterde duinbrokken ging het verder en toen volgde een meer aaneengesloten gebied. Nog maar enkele duindoorns bezaten een schamel restje van de oranje bessenpracht, waarvan het grootste gedeelte verdwenen was in de hongerige magen van doortrekkende spreeuwen, lijsters en kraaien. De bessen, die nu nog geel verschoten tusschen de grauwe takjes bengelden, waren merkbaar aan het gisten.

Bij een duinplasje lag een zilvermeew. Het dier leek nog mooi gaaf en ik wilde het dan ook oprapen. Maar een paar machteloze vleugel-

slagen bewezen, dat er nog leven in was. De vogel bezat pas het bruin-gekleete eerste-jaars-kleed en had dit stille duinmeertje opgezocht om er te sterven. Wat verder had een berg-eend afscheid van het leven genomen en was reeds gedeeltelijk door meeuwen en bonte kraaien geplukt. Of lag hier een prooi van den slechtvalk, die tijdens zijn maaltijd gestoord werd?

In het komende kale stuifduin-gebied worstelde een vlier om haar karig bestaan. De wortels waren al gedeeltelijk blootgestoven en hingen als doellooze witte slierten naar beneden, waarvan de konijnen de sappige deelen doorgeknaagd hadden om hun eigen leven nog wat te rekken. Krampachtig grepen de ontbladerde takken om zich heen. De stam was verwrongen en gekromd onder het geweld van de stormen. Over één, of misschien nog twee jaar zouden van deze vlier, als van haar vele voorgangsters, nog slechts wat dorre takken terug te vinden zijn.

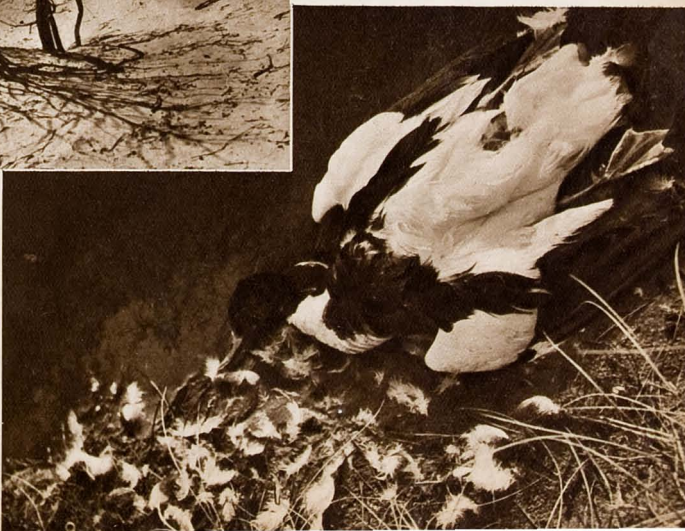
De zeearend.

Wij naderden langzamerhand het uitgestrekte moeras aan den mond van de Brielsche Maas. Grillige krekens slingerden er zich door heen; hier de oevers ondergravend, wat verder een steeds hooger wordende sliblaag vormend. Ieder jaar wisselend en ongebreideld nieuwe geulen schurend. Een groote troep grauwe ganzen ging gakkend de lucht in en nu viel ons ook de imposante verschijning op, waarvoor wij onzen tocht eigenlijk ondernomen hadden. Met forse slagen van z'n machtige wieken vloog de zeearend over het moeras. Pijl-

Boven: Verwongen en gekromd onder het geweld van de stormen, worstelde een vlier om haar bestaan.

Rechts: Wat verder had een berg-eend afscheid van het leven moeten nemen.

Het zonlicht fonkelde over het drooggevalen land.

staarteenden, smienten en talingen wervelden in wilden angst van de gladde slikplaten om ver weg een veilig heenkomen te zoeken. Maar de zeearend had andere plannen en wiekte voort, alsof deze opwinding hem niets aanging.

De korte staart met de geweldige gevingerde vleugels maken dezen arend voor een ieder gemakkelijk te herkennen. Ook nu weer was de staart niet wit maar bruin gekleurd, zoodat het nog een jonge vogel moest zijn. Vooral die jonge zeearenden maken graag verre zwerftochten, zoodat wij slechts zelden een „uitge-

kleurden" vogel binnen onze grenzen te zien krijgen. Gelukkig heeft men in verschillende landen, waar de zeearend nog broedt, begrepen, dat de verdwijning van dezen prachtige roofvogel een groote verarming voor de natuur zou beteekenen en nu worden de vogels zelfs hier en daar beschermd. Een daad, die onzen Nederlandschen geweerdgers zeker tot voorbeeld 'mag strekken. Ons Nationaal Park „De Hoge Veluwe", de duinen bij Bergen en Schoorl en het Natuurreservaat De Beer kunnen dan ook de laatste jaren tijdens de wintermaanden op een

regelmatig bezoek van jonge zeearenden rekenen.

In het moeras was de rust weer teruggekeerd. Een enkele wulp jodelde; over de slikplaten klonk het melancholische fluitje van zilverplevieren.

Over het breede, half ondergelopen strand sopten wij huiswaarts. Achter ons wierp de zon langs bedekkende wolken haar laatste lichtbundels in het wijde wintersche landschap, dat juist door z'n stille verlatenheid een onvergetelijke beking had.

D. VAN SIJN.

Bezoekt het Casino te Namen

(40 MINUTEN VAN BRUSSEL)

SCHITTERENDE SALONS — GERENOMMEERD RESTAURANT — ALLE ATTRACTIES

ZELFDE DIRECTIE: CASINO IMPÉRIAL OSTENDE